

ANDREA M. GUASTELLA

Erotický román

Neslušně dary

*Neslušné
dary*

Andrea M. Guastella

Text © by Andrea M. Guastella, 2023

Text *André* © by Thomas Toscano (Italian writer), 2023

Translations © by Andrea M. Guastella, 2023

Cover design © by Livia Tvrdoňová, 2023

ISBN: 978-80-570-4601-1

Venujem všetkým cieľavedomým ženám.

*„Nikdy sa nevracaj k starej bolesti. Je to kniha,
ktorú máš už prečítanú, a dobre vieš, ako sa skončí.“*

Anonym

Prvá kapitola

Po tom, čo som hodila všetky špinavé veci z kufra do práčky, konečne som si vyložila nohy na luxusný konferenčný stolík, perfektne naaranžovaný uprostred pohodlného gauča v tvare L. Ten jemnučký semišový gauč musel stáť majiteľov obrovské peniaze, pretože mi stačil jediný dotyk na líci a oči sa mi zatvárali samy, akoby ma práve uviedli do celkovej anestézie.

Teraz aspoň viem, prečo ma tento luxusný byt v novom supermodernom centre Bratislavy stojí nemalé mesačné nájomné.

Ešte som stále poriadne nedospala tie prehýrené noci v Paríži, ktoré mi v posledných, rozlúčkových dňoch načisto vybielili účet. Moja ročná pracovná sťaž v parížskej marketingovej agentúre sa oficiálne skončila a ja som si musela na rozlúčku vypíť pohár kvalitného francúzskeho vína s každým kolegom, kolegyňou, so šéfom, s riaditeľom, recepciou zo vstupnej haly či so zhovorčivou upratovačkou z nášho poschodia.

Neobišla som ani pána *vypracované ramená* z ochranky pri východe. Nebol na zahodenie, ale za ten rok sme si napriek očividnému pokukovaniu cestu k sebe nenašli. Nuž, rozlúčka bola ten správny čas na to, aby sme konečne prehodili zopár dôverných slov.

A možno aj niečo viac.

No nestalo sa to. Posledný z troch po sebe prehýrených večerov sme sa presunuli do pofidérnych barov štvrte Pigalle, preslávanej kabaretom z Moulin Rouge. A tam som ho stretla...

Presne tam!

Bol to neskutočne atraktívny Francúz s výraznými črtami tváre, miernym strniskom a hustými gaštanovými vlasmi, s ktorými sa provokatívne pohrával vánok z barového ventilátora, akoby práve nakrúcali reklamu na pánsky šampón. Ach, ako som tomu vánku závidela! *Keby som len tak prstami prešla po tej lesklej hrive leva, vyzerala by som až tak pomätene?*

Nemusela som fantazírovať príliš dlho a hriešne vyzerajúci *Adam* kráčal pomedzi obyčajne vyzerajúcich smrteľníkov priamo ku mne aj s drinkom v ruke.

Tvárila som sa nenápadne.

Určite za mnou stojí nejaká dlhonohá blondínka, ktorej sa okrem drinku nesie aj sám Pán Boh.

Teda asi som sa nedokázala tváriť dostatočne nezaujato, pretože ten ľadový drink, ktorý by som hodila do seba aj so všetkou tou dekoráciou vrátane dáždника a slamky, mi vsunul do ruky, pričom prstami prekryl tie moje, aj keď som svoj predražený nápoj zadarmo už pevne uchopila.

Myslím, že presne tam prebehla tá iskra v sile blesku do oboch tiel. Hudba utíchla, svetlá a ľudia naokolo sa razom zliali do jednej machule, ktorá nás obkolesovala, a ani neviem ako, rozdávali sme si to niekde osamote bez svedkov a príliš rušivého okolia. Presnejšie povedané, noc sme doslova pretrtkali, akoby mal s východom slnka nastať koniec sveta.

Lepší sex nadivoko a ešte aj s neznámym som doteraz nezažila. Nepreháňam!

Bol proste vo všetkom dokonalý a napriek zvýšenej hladine promile v krvi sme si tú noc užívali divoko a hlasno. K orgazmu ma priviedol hneď niekoľkokrát. Nadránom som to už prestala počítat.

Ach, to ráno!

Tak to už bolo... zaujímavejšie. Ešte aj teraz mám pri tej spomienke zimomriavky.

Našťastie som sa zobudila sama a v celej miestnosti som sa pod kopou mäkučkých vlnených diek na dlážke ocitla v hrobovom tichu. Načúvala som so schopnosťou orla, či náhodou nezačujem sprchu.

Je tu vôbec sprcha? Hádam mi neodbehol kúpiť kávu a teplý croissant po jednej jedinej noci?

Uľavilo sa mi, i keď som si ho túžila obzrieť aj v dennom svetle a potvrdiť si, že som sa skutočne vyspala s takým dokonalým kúskom. Moje bojzlivé ja sa toho však obávalo. Čo ak jeho dokonalé telo a široké ramená boli len výplodom mojej pripitej a hlavne prikrášlenej fantázie?

Takí dokonalí chlapi predsa neexistujú.

Nikto takto nevyzerá! Akurát tak hrdinovia v knihách, ktorých si na základe predstáv vymodelujeme do dokonalosti.

Spokojný úsmev som vymenila za tri začínajúce vrásky zrelej ženy medzi obočím. Kým som sa nemotorne poobliekala do šiat, ktoré ešte stále páchli cigaretami, upokojovala som sa domnienkou, že počas nášho zvieracieho uspokojovania sme mali prinajmenšom zhasnuté svetlá.

Vonkajšie žalúzie boli zdvihnuté nad oknami a hrubé nepriehľadné závesy boli úhľadne uviazané na opačných koncoch okien.

Ten zasklený výhľad z celej miestnosti alebo skôr z akéhosi ateliéru by tak v opačnom prípade poskytol celému nočnému Parížu poriadne pikantné predstavenie.

Radšej som si vyhodila neisté obavy z hlavy a pobrala som sa na odchod, kým sa pán neznámy nevráti... domov? Poobzerala som sa naokolo a všade ležali rôzne predmety, lodičky, župany, stoličky a... putá? Nemohla som uveriť vlastným očiam!

Keď som zrak zaostriala o čosi lepšie, uvidela som toho omnoho viac. Boli tam nielen putá, ale aj pierka, podväzky, čierny kožený bičík a to všetko ležalo kde-kade po zemi okolo čierneho plátna a stojana na profesionálny aparát s dobre nainštalovaným osvetlením koldokola.

Netušila som, či sme toto všetko skúšali v onen večer alebo to tu zostalo nedotknuté presne tak, ako som sa na to dívala v tej chvíli.

Hlupaňa!

Ísť do postele s neznámym chlapom a ešte aj k nemu domov! Teda do jeho ateliéru či čo to vlastne je... No proste sem! Veď ani neviem, ako sa volá. A kde, dopekla, vlastne som?!

To sme toho vypili až tolko?

Môžem byť rada, že necestujem niekde spútaná a predurčená na obchod s bielym mäsom alebo ešte horšie... Vlastne môžem byť rada, že ešte žijem!

Odkedy som v mladosti mala vízie začínajúcej modelky, ktoré mi pred očami roztrhal na márne kúsky jeden modelingový agent, takýmto hazardným príležitostiam som sa zďaleka vyhýbala.

Pre postup v kariére a prvé fotenie priamo v Miláne, po akom túžia všetky modelky, som sa dostala až k jeho zostarnutej ruke na svojom stehne.

Pre mňa sa to v tej sekunde okamžite skončilo LEN tam a podobné agentúry som napriek svojmu vyhovujúcemu vzhľadu a postave nechcela vidieť ani za sto metrov.

Radšej som čas venovala knihám a štúdiu. Začítala som sa do príbehov, ktoré ma dokázali v akomkoľvek stave vytrhnúť z reality a zmeniť mi myšlienkové pochody až do stavu totálnej relaxácie.

A presne takto som po štúdiu skončila na ročnej pracovnej sťaži v Paríži. Profesorka, ktorej sa moja diplomová práca náramne pozdávala, ma odporučila známej marketingovej agentúre v Paríži, kde pracovala jej vnučka. A keďže som vedela perfektne po francúzsky, skoro ako miestni, hovorieval môj šéf René v Paríži, nebolo dôvodu, prečo by som to nemala skúsiť.

Jej vnučka Ema bola takisto Slovenka, no prirodzene sme sa v práci bavili výhradne čistou francúzštinou. Francúzštinu som počúvala prakticky odmalička. Môj otec bol totiž profesor na súkromnom gymnáziu.

Ako inak, profesor francúzštiny. Nemala som teda na výber a boli aj momenty, keď som francúzštinu nenávidela.

Rozprávky výhradne po francúzsky. Večerné komédie u nás doma výhradne francúzske. Boli také chaotické a premotivované! Filmy s pánom Louisom de Funèsom som videla určite všetky. Teraz som však otcovi za jeho snahu a čas strávený so mnou nad učebnicami francúzštiny vďačná. Otvorilo mi to dvere do sveta príležitostí.

V mojom rýchlom úmysle uniknúť z toho bizarného miesta ma zastavila škatuľka zabalená v bielom kriedovom papieri a obviazaná krvavočervenou mašľou.

Darček?

Ten asi nie je pre mňa... Alebo áno?

Už-už som sa ho chystala prekročiť a utiecť niekam na ulicu medzi ľuďmi do bezpečia, keď ma premohla nekontrolovateľná zvedavosť. Vždy som mala problém s ňou bojovať.

Nazrela som na štítok, ktorý na mňa decentne vykukoval spoza saténovej stuhy, aby som sa presvedčila, že ten darček tu nebol, keď sme v tú noc prišli.

Som si istý, že by ti dnes v noci boli pristali.

André

André. Ach, áno!

Vedela som, že sa tak volá... Určite som to vedela... Len som si v to ráno nedokázala spomenúť.

André! Také ľahké! Každý druhý Francúz sa predsa volá André. Keďže som samu seba presvedčila, že darček je určený *asi* mne, bez ostychu som krabičku rozbaliła.

Nohavičky?

Skutočne mi chlap, ktorý hádam ani nepozná moje meno (povedala som mu ho vôbec?), daruje po prvej nezáväznej noci takú intímnu časť oblečenia? Čierne bavlnené čipkované nohavičky, ktoré vyzerali rovnako hriechne ako samotný André.

Moje dôkladné skúmanie hodvábného materiálu spodnej bielizne prerušil vysoký tón, ktorý sa rýchlosťou svetla predral celým ateliérom.

Celá škatuľa aj s netradičným venovaním mi vyletela z rúk do vzduchu a v rovnakom momente som sa vypratala z ateliéru.

Crrrrrrrrrrrrrrrrr!

Kristepane! Kto to môže zvoniť?! Čo to vôbec je?! Znelo to skôr ako zvonček z vrátnice.

Môj ty bože! Tento zvuk by zobudil aj neživých na druhom svete!

Pri hlavných vchodových dverách do ulice som sa prešmykla popri mladíkovi v žltej uniforme s rovnako žltou šiltovkou a drobným balíkom pod pazuchou.

Odkasľala som si. „Dobré ráno.“

Zásielka? Žeby ďalšie sexistické predmety, ktoré v tej miestnosti ešte chýbajú? Mohli by to byť pokojne ďalšie hodvábne nohavičky. Rozdáva tento parížsky plejboj všetkým svojim úlovkom luxusnú spodnú bielizeň?

Nebolo to však už dôležité. Podstatné bolo, že som odtiaľ úspešne zdrhla a na záhadného Andrého som mohla bezpečne spomínať už len zo sedadla v lietadle.

Myšlienka na diabolsky vyzerajúceho Andrého ma poštekľila v podbruší, keď som zaspávala na svojom gauči. Či už som svoj posledný večer v Paríži ľutovala, alebo nie, napriek tomu som tieto nesmierne pohodlné nohavičky nosievala veľmi rada. Cítila som sa v nich výnimočná, žiadaná a sexi, presne ako v tú noc.

Škoda, že ich mám len jedny...

Druhá kapitola

Prišiel prvý deň v novej práci.

Podľa pokynov firemnej personalistky som sa mala dostať na deviatu hodinu do novučkej budovy Twin City do sektora B. Priznám sa, že novú Bratislavu som za ten posledný rok skoro nespoznala. Vyrástli tu tri obrovské mrakodrapy, ktoré hrdo nesú názov Sky Park, s rôznymi zatrávenými oddychovými zónami, parkmi a s presláveným obchodným centrom gigantických rozmerov presne oproti. Starú hrdzavú autobusovú stanicu, ktorej sme sa všetci večer vyhýbali, vystriedala budova plná obchodov, reštaurácií a s parkom na streche, väčšia ako bratislavské letisko.

Mesto prekvitalo a stávala sa z neho akási moderná metropola, akú sme donedávna vídali len za našimi hranicami a v ktorej sa historické tehlové budovy navzájom prelínajú s novodobou industriálnou architektúrou.

Musím priznať, že sa mi toto mesto začalo páčiť.

Žilo to tu. Každý roh voňal novotou a hromadne nasadené kvetinky či kríčky nestihli ešte ani oschnúť.

Na rohu sympatickej budovy z mahagónovej tehly som zazrela útulnú kaviareň. Tu by sa mi určite dobre písalo. Svoju kreatívnu

prácu v tejto oblasti som mala rada, no písanie som mala ešte radšej. Vždy, keď som mohla, čítala som, a keď som nečítala, písala som svoje romány. Škoda len, že spisovateľ v takej malej krajine, ako je tá naša, potrebuje aj skutočnú prácu, ktorá zaplatí všetky tie účty neodbytné klopkajúce na dvere každý jeden mesiac.

V to ráno som si venovala dostatok času na prípravu a, samozrejme, rannú kávu. Tá nesmela chýbať a pre mňa bola tým najlepším štartom do nového dňa. Úspešného dňa. A dnes som to potrebovala ako soľ.

Tak trochu som sa spoliehala na svoje výnimočné skúsenosti žiariace v starostlivo vypracovanom životopise, ktoré ma priviedli až k recepcii francúzskej poisťovacej spoločnosti, pre ktorú som mala vytvárať tie najnáročnejšie marketingové úlohy.

„Dobrý deň. Slečna Klára Jančíková?“ Recepčná sa na mňa usmiala, hneď ako som vystúpila z výtahu na piatom poschodí.

„Áno. Dnes nastupujem do...“

„Už vás očakávajú. Tadiaľ, prosím,“ proaktívne ma prerušila recepčná s krikľavo červeným rúžom a rukou mi ukazovala smer mojej ďalšej cesty.

Ako sa cítite? Celkom nervózne, ale ďakujem za opýtanie. Ste milá. Nemáte za čo. Váš prvý deň určite dopadne skvele!

Usmiala som sa. „Ďakujem.“

V zasklenej zasadačke uprostred miestnosti preplnenej kancelárskymi stolmi rovnomerne rozmiestnenými popri stene zo skla ma už milo vívalo zopár navoňaných *kravátákov*.

„Slečna Jančíková.“ Ruku mi podával ten najvyšší z nich a druhou mi zároveň naznačoval, aby som sa usadila na zamatovú stoličku. V jeho prízvuku som vycítila francúzštinu. Vo svete majú ťažkosti

s týmito našimi „ľahkými“ priezviskami skoro všetci. Preto som si už zvykla na prezývku *Klara Jane*.

Ľahké, výstižné a nik nemal problém vysloviť moje priezvisko. Tu som sa však pri vyslovení celého svojho priezviska mierne zarazila.

„Christope Seniariu. Som výkonný riaditeľ spoločnosti so sídlom v Paríži. Je mi ctou, že budete pre nás pracovať. Čítal som o vašich posledných skúsenostiach z Paríža a verím, že pre nás budete obrovským prínosom, keďže spôsob práce, aký tu máme najradšej, je práve ten francúzsky,“ predstavil sa a popritom sa na mňa celý čas usmieval.

Musím uznať, že bol charizmatik, aj keď jeho vek sa mohol pohybovať okolo päťdesiatky.

„Dovoľte, aby som sa predstavil aj ja. Martin Benčíak. Budem váš priamy nadriadený. Keby ste čokoľvek potrebovali, môžete prísť za mnou. O práci budeme spolu denne komunikovať.“ Aj druhý navoňaný chlapík v saku s kravatou priskočil ešte pred tým, ako som sa stihla pohnúť k stoličke.

„Teší ma. Verím, že to bude vzájomne príjemná spolupráca.“

„Toto je slečna Andrea Martinkovičová. Bude vašou mentorkou a pomôže vám oboznámiť sa s politikou spoločnosti a so všetkými tréningmi pre nováčikov. Keďže francúzske spôsoby máte už dobre zaužívané, verím, že to pre vás bude maličkosť,“ pokračoval asi o dvadsať rokov mladší Martin, ustupujúc bokom, aby sa predomnou mohla zjaviť milá červenovlasá slečna, ktorú som si pri príchode nestihla ani všimnúť.

„Teší ma, Klára. Spolu si postupne prejdeme všetko, čo pri tejto práci potrebujes vedieť.“ Aj Andrea mi podávala priateľsky ruku a jej milý úsmev mi dodal trochu istoty, že prvý deň bude skutočne skvelý.

Napoludnie, po niekoľkých zoznamovacích kávičkách a zopár praktických tréningoch, ma poslali domov oddýchnuť si. Mne sa však oddychovať nechcelo.

Bola som zvyknutá na hodenie do vody a od prvého dňa som skôr čakala, že sa na mňa vrhnú ako hladné vlky tak ako v Paríži. Tu bol systém nastavený inak a pripadal mi oveľa menej náročný.

V Paríži som pracovala od nevidím do nevidím a ani to nestačilo na to, aby som u svojho šéfa zabodovala viac ako moja kolegyňa, ktorá si toho brala vyše hlavy a ešte popritom všetkom stíhala šéfovi nosiť kávu a čerstvé croissanty plnené nugátom, navyše si cestou do jeho kancelárie stihla prerúžovať ústa. Tu som si hneď v prvý deň pripadala, že mám prinajmenšom desať dobrých bodíkov pod svojím menom.

Tiché chodby v celej budove napoludnie akoby za ten čas vymenili. *Teleportovala som sa výťahom až do Hongkongu?*

Všade naokolo sa pohyboval dav pekne vyobliekaných ľudí, ktorí jeden cez druhého niečo rozprávali v tých najsvetovejších jazykoch. Kaviarne a reštaurácie boli zrazu také preplnené, že keby som si aj našla jednu voľnú stoličku niekde v rohu, písať by som pri tomto ruchu každodenného života v meste nedokázala. Na druhej strane som sa konečne cítila ako v centre diania a nie ako v opustenej budove duchov.

Takto dni ubiehali a ja som bola čoraz zdatnejšia vo svojej novej profesii. Po troch mesiacoch mi s radosťou obnovili zmluvu zo skúšobnej lehoty na neurčitý čas s menším bonusom. Nevravím, že ma to nepotešilo, no v Bratislave sa tieto čísla ani z ďaleka nepribližovali tým parížskym. Za obdobie života dospelých v Bratislave som už pochopila, že na priemerný život to stačí, ale nie je to nič, čo by vás uspokojilo natoľko, aby ste nehľadali aj v iných vodách. Keby náhodou...

Na svojej pozícii som sa zatiaľ cítila isto a profesionálne. Preto za mnou krátko po skúšobnej lehote prišiel Martin so slovami: „Takže, Klára! Tak ako sme predpokladali, ide ti to skvele! Zopár ľuďom nad sebou som dal dobré hodnotenie tvojich posledných zásluh a originálnych nápadov. Navrhli, aby si sa v pondelok pridala k nám na naše tradičné biznisové raňajky, kam sú pozvaní aj niektorí naši klienti a brokeri, ktorí pre nás získavajú ďalších klientov. Pozývame len tých najvýznamnejších ľudí, takže si myslím, že by tá takáto výmena názorov priamo v tvojom odbore mohla posunúť ešte vyššie.“

„Znie to exkluzívne. Iné ako áno asi ani povedať nemôžem.“ Trošku som si ho doberala ako priateľa, i keď jeho prejav ma vskutku oslovil natoľko, že som mala chuť zakričať jednoznačné ÁNO. Nepísaným pravidlom medzi kolegami bolo aj vzájomné priateľské tykanie.

„Takže máš záujem?“ Usmial sa a usrkol si z automatovej kávy bez peny.

„Rozhodne tam nesmiem chýbať! Ďakujem, Martin.“

„Tak sa uvidíme v pondelok o deviatej v zasadačke v Eiffel Tower.“

Je to na najvyššom poschodí s pekným výhľadom na Bratislavský hrad. Uži si víkend!“

„Áno, viem. Tak v pondelok! Aj tebe pekný víkend.“ Stihla som zdvihnúť ruku na pozdrav, pretože sa s ešte horúcou kávovou opäť hnal na nejaké ďalšie stretnutie.

A tak sa predom mnou otvorili dvere víkendu bez akéhokoľvek plánu. Nemala som príliš vo zvyku flámoviť v nočných podnikoch, no posledné víkendy s novými kolegami sa až tak veľmi neodlišovali od tých parížskych.

Ocením trošku času pre seba, pravdepodobne v spoločnosti tých najpríjemnejších a najoddanejších priateľiek, kávy a knihy.

„Dobré ráno,“ pozdravila som hromadne sa usadajúcich ľudí v zasadačke. Niekoľkí ma slušne pozdravili aj s krátkym očným kontaktom len do takej miery, ako sa to na pracovisku dovoľuje.

Svojím elegantným oblečením som medzi túto smotánku zapadla ľahko ako puzzle. Dala som si extrémne záležať na vhodnom výbere bielej blúzky, ktorá mi zvýrazňuje to, čo zvýrazniť má, ale zároveň nie je proti firemným protokolom. Úzka čierna sukňa nad kolená, lodičky a sivé sako, ktoré toto vsutku vyzývavé oblečenie zmiernilo, spolu pôsobili atraktívne. Niežeby som očakávala, že tu stretnem svojho princa Eugena na bielom koni, no bola som už niekoľko mesiacov sama a novým známostiam som sa nevyhýbala.

Bola som so svojím výberom a mejkapom spokojná a dokonca som si dala aj tie najsexi nohavičky s nevšedným príbehom z Paríža.

Do vnútornej spokojnosti mi už nič viac nechýbalo, a tak som profesionálne vychutnávala svoju účasť na tomto podujatí spolu s vynikajúcim jedlom, čerstvým ovocím a kávou uprostred stolov.

Bolo nás tam okolo dvadsať, čo bolo na takých významných ľudí celkom dosť. Asi pri druhom prednášajúcom som s pohľadom upretým na veľkú LCD obrazovku zachytila pohyb za sebou.

Aha, aj v smotánke sa vždy nájde niekto, komu slušnosť a čas zjavne nič nehovoria...

Nedala som sa vyrušiť a v momente, keď aj posledný kúsok puzzle uložil svoj hlučný zadok na svoje miesto, zdvihla som ruku a odvážne som vyslovila svoju otázku na danú tému.

Martin sa na mňa spokojne usmial a zapísal si niečo do čierneho poznámkového bloku. *Žeby ďalšie skvelé hodnotenie?*

„Hm... môžem vám doliať vodu?“ ozvalo sa niekde nado mnou.

V tej rýchlosti som prikývla a ani som neskontrolovala, či je môj pohár prázdny.

„Ďakujem.“ Usmiala som sa na mladíka, ktorý kládol sklenený džbán s citrónovou vodou doprostred stola.

Zdvihol zrak a úsmev mi opätoval. Bol to krásny úsmev, pri ktorom sa mu na jednej strane objavila čertovská sexi jamka. A tie vlasy...

Tie vlasy! Počkat! Veď to je...

André?!

Čo, doriti, robí ten nadržaný Francúz tu v Bratislave?! A ešte na biznisových raňajkách vo firme, kde PRACUJEM?!

Biznisové raňajky... Ach, bože! Musím sa prestať takto tváriť, kým si to niekto všimne.

Zatiaľ čo ja som si to stihla uvedomiť, André vyzeral, akoby mu to docvaklo až o pár minút neskôr. Pohodlne zošuchnutý na zamatovej stoličke sa ešte stále usmieval ako debil. *Bohvie, čo si ten zvrhlík myslí.*

Postupne sa mu však tá hriešna jamka na líci začala vytrácať a tvár mu spopolavela.

No to ti teda trvalo! Už ti docvaklo, kto som?

Rýchlo som si odpila z plného pohára vody a otočila som sa na druhú stranu, kde prebiehala v porovnaní s naším nečakaným stretnutím dvíhajúcim tlak nezáživná prednáška.

Hoci som sa tak tvárila, v skutočnosti som sa nedokázala sústrediť.

Skôr ako Martin upozornil na desaťminútovú prestávku, vstal a poďakoval všetkým zúčastneným externým spoločníkom.

„Rád by som poďakoval aj externým brokerom, ktorí si našli čas na naše každoročné biznisové raňajky. Vďaka vám získavame každým dňom nových klientov, čo sa odráža aj na skvelých číslach našej spoločnosti. Verím, že pre vás dnešné tradičné stretnutie bude opäť prínosom, hlavne ak máte nos na tých správnych klientov. Mám pravdu, pán Chomat?“ Pri poslednej vete nasmeroval kancelárske pero, ktoré žmolil celý čas medzi prstami, priamo na chlapíka za mnou. *No jasné!*

Nemusela som sa ani otočiť, aby som si domyslela, že ten francúzsky plejboj sa hrdo usmieva.

Isteže myslel jeho. Koho iného?

Vždy som sa považovala za nadpriemerne inteligentnú, no toto úbohé gesto, ktorému mal zjavne porozumieť iba *pán testosterón*, by hravo zvládla aj topolčianska zlatokopka, ktorá by si dala dva a dva rýchlo dokopy.